

Хорт прокинувся серед ночі. Йому на-
снилося щось погане, але сон відразу
забувся, залишивши тільки відчуття
тривоги та мороку. Хорт подивився на-
вкруги. Все спокійно. Ліс спав. Вогнище
майже згасло. Поруч, накрившись ко-
жухом та поклавши голову на сідло, хропів батько. Ста-
рий воїн міг спати стоячи — і все одно хропіти. Трохи
подалі, міцно спали ще двоє чоловіків. Його побратими.

Був початок весни, і ночі були ще доволі холод-
ні. Хорт підкинув дров у багаття. Воно вдячно затрі-
щало, від чого батько почав перевертатися і щось го-
ворити уві сні, але не прокинувся. Хорт усміхнувся.
Він чомусь завжди почувався затишно поруч із засну-
лим батьком, бо знав: якщо той спить, немає жодної
загрози на версти. Старий воїн завжди обирав найспо-
кійніші місця для стоянок.

Під деревом тихо стояли розсідані коні, а на
небі сяяв повний місяць. Хорт обережно встав, дістав
з-під сідла, на якому спав, ніж та пішов у бік старої
лісової дороги.

Удень батько привів Хорта туди і нарешті показав місце, де десять років тому він із побратимами знайшли покинутого хлопця з очима різного кольору. На вигляд йому було не більше десяти років, але, окрім імені, він в перші дні так нічого і не сказав.

Тоді Хорт нічого, окрім власного імені, і не пам'ятав. Він навіть зараз не пригадав би, як його знайшли. Тільки згодом, десь через тиждень, хлопець почав все частіше говорити з одним із воїнів, кремезним чоловіком з довгими вусами і таким же довгим чубом на лисій голові. Він обрав чомусь саме його, досвідченого воїна з добрими очима на ім'я Скол. І той взяв над ним опіку та почав навчати тонкощів життя. Життя серед вільних воїнів — козаків.

Хорт любив і поважав названого батька, але іноді ображався на його жарти про своє загадкове походження. Батько часто казав, що Хорт син русалки та лісовика, бо його знайшли у лісі цілим і здоровим. А на десятки верст — жодної душі.

— Ти подивись на себе! — Батько з усмішкою поплескав його по плечу. — Й очі різного кольору, і сили, як у дідька. Кажу ж, лісовик тебе на дорозі залишив, а мавки зростили.

— Я що, дикий був? — віджартовувався Хорт.

— Ні, але якийсь не наш, не з людського світу, — серйознішав старий.

— Може, я і справді чорт?

— Може, і так, — серйозно погоджувався батько, а потім хитро мружився й додавав: — Але це не означає, що ти зараз не підеш по воду для вечері.

Вони сміялися, тож молодий козак вважав ці розмови байками старого. Тому, коли виявилось, що місце, де його знайшли, справді посеред лісу, і це підтвердили побратими, Хорт навіть на мить повірив батьковим жартам.

Але чому саме зараз, посеред ночі, він туди йшов, Хорт пояснити не міг. Він щось відчував, і це відчуття можна було назвати непереборним.

Хорт вийшов на дорогу й озирнувся. Все така ж тиша, той самий спокій.

Він подивився вглиб лісу. Там було темно: щільно переплетене гілля навіть без листя не впускало місячне сяйво. Темно і моторошно. І хоча Хорт був у запеклих боях і був практично безстрашним, за що регулярно отримував від батька, зараз, дивлячись у цю темряву, він чи не вперше зрозумів, що означає слово «моторошно».

Але, звісно, це його не зупинило, і Хорт зробив декілька кроків уперед. Потім чомусь простягнув руку, і коли вона пройшла крізь якийсь бар'єр, що світився, Хорт її не відсмикнув, а зі словами: «Що я, дідько його, роблю», пішов крізь невидиму, але відчутну стіну.

«На тому боці» стало світліше, мабуть, тому що гілля було не таке щільне, а дерева — набагато вищі і вже з молодим листям. Хорт, придивившись, побачив під одним з них темний силует. По шкірі козака пробігли сироти.

— Ну здрастуй, синку, — почув він тихий та дуже знайомий жіночий голос.

Силует відділився від дерева і повільно наблизився.

— Вітаю вдома.

Це була висока жінка, вдягнута в усе чорне, з блідим, але неймовірно красивим обличчям, яке наче світилося від місячного сяйва. Її очі були чорні, мов вугілля. На голові — велична корона із тонких чорних гілок, які розходились навсібіч, мов проміння темного світла. Вона була гарна і страшна водночас. На її лобі та щоках Хорт розгледів татуювання. Ці знаки теж були йому знайомі. І ще козак запрягнувся б, що жінка говорить, не розтуляючи рота.

Хорт не міг сказати ні слова, бо ніколи такого не бачив. Але коли жінка підійшла ще ближче — а точніше підпливла, так плавно вона рухалася, — Хорт мимоволі взявся за хрестик і ніж.

— Даруйте? Це якийсь жарт? Вас, мабуть, батько підіслав? — Козак намагався тягнути час, поки прокручував у голові подальші дії. Хорт готовий був битися з тисячею чоловіків, але що робити з відьмами, не знав. Він навіть ніколи не бачив відьом, але зараз був впевнений, що перед ним саме вона.

Жінка усміхнулася. Її усмішка теж здалася Хорту знайомою. І навіть приємною.

— Я Марена, богиня переродження та смерті — і твоя названа мати, — сказала та, кого до цієї миті Хорт вважав просто відьмою.

До такого повороту козак був вже зовсім не готовий. І він вирішив перевірити, яку силу має його

нова мати-богиня, і що вона робитиме, якщо він спробує втекти. Хорт різко розвернувся і рвонув назад до дороги. Але встиг зробити лише кілька кроків. Невидима сила скувала його та змусила зупинитися.

— Ти все згадаєш, Хорте, і все зрозумієш. — Це було останнє, що він почув, перш ніж відключитися.

Богиня смерті й переродження легким рухом руки обережно опустила козака на землю і, постоявши хвилину, залишила свого прийомного сина наодинці зі спогадами. Саме їх зараз бачив Хорт у глибокому забутті. Саме їх Марена повертала йому, як і обіцяла десять років тому на цьому самому місці:

— Я благословляю тебе, синку, і відправляю до людей, але забираю усі твої спогади про наш світ і всі твої знання та сили. Я залишаю тобі тільки ім'я. Але прийде час — і я все тобі поверну.

Тоді вона знала, що чинить правильно, але її прадавнє серце розривалося від болю та суму. Марена любила сина своєї сестри Табіті. Богиня вогню залишила їй свого первістка, перш ніж піти на смерть. Марена вклала усю свою душу і знання в дитину з різними очима, знаючи наперед долю хлопчика. Знаючи, що повинна буде його відпустити і дивитися здалека, як він виросте в чоловіка. А потім покликати на смерть.

Богиня обернулася: Хорт міцно спав. Вона знала, що зараз він згадує, як усе починалося.